

Les denúncies sobre avortaments presumptament il·legals

MÀRIUS MORLANS,
president de la Comissió de Deontologia

Les actuacions judicials sobre pràctiques d'avortaments presumptament il·legals han estat aprofitades per organitzacions antiavortistes i pels mitjans de comunicació afins per difondre la sospita sobre la presumpta tolerància de la Junta de Govern del COMB amb aquests fets.

Cal tenir present que no és competència del COMB la inspecció dels centres sanitaris i, en conseqüència, no disposa dels recursos per fer-ho. Quan hi ha hagut una denúncia sobre conducta mèdica inapropiada, s'ha procedit a obrir el corresponent expedient informatiu, com en el cas del reportatge de la televisió danesa. De l'examen dels fets es va concloure que s'havia denegat la pràctica de l'avortament a la periodista danesa i que, per tant, no es va infringir el Codi de Deontologia. Aquesta ha estat l'única denúncia rebuda al COMB sobre aquests fets.

El Comitè d'Igualtat del Consell d'Europa ha aprovat un informe, que es debatrà al ple del Parlament Europeu, on s'afirma que l'avortament dins d'uns terminis preestablerts és un dret de la dona i que els governs han de garantir que l'exercici d'aquest dret sigui una pràctica accessible i segura

A més, el COMB s'ha pronunciat a favor de la unificació de la legislació sobre l'avortament a la Unió Europea, que, entre altres conseqüències, evitaria la vinguda al nostre país de persones que no poden avortar al seu.

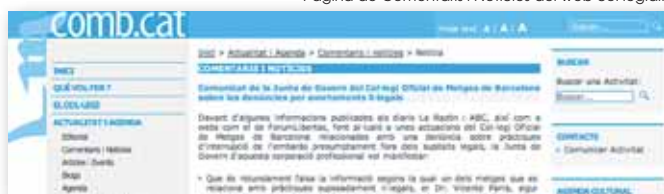
Es dona la circumstància que Espanya és un dels pocs Estats europeus que encara no disposa d'una llei de terminis que reconegui el dret de la dona a l'avortament lliure i voluntari en les primeres setmanes de la gestació, llei vigent en 32 dels 47 països que integren el Consell d'Europa.

En aquest sentit, el Comitè d'Igualtat del Consell d'Europa ha aprovat un informe, que es debatrà al ple del Parlament Europeu, on s'afirma que l'avortament dins d'uns terminis preestablerts és un dret de la dona i que els governs han de garantir que l'exercici d'aquest dret sigui una pràctica accessible i segura.

Tot i tenir ben presents aquests elements de reflexió, el COMB s'ha presentat com a acusació particular en les actuacions judicials en curs considerant que el seu compromís de defensa dels interessos col·lectius està per davant del corporativisme malentès.

Dit això i en vista de les actuals circumstàncies, la vulnerabilitat de les dones encausades és prou manifesta, amb el perjudici inevitable a la seva intimitat si la instrucció del sumari i el judici posterior no garanteixen el més estricte anonimat. Tot plegat hauria de ser una raó més que suficient per reclamar un nou debat social sobre la necessitat de modificar l'actual legislació d'interrupció de l'embaràs, per tal de proporcionar la corresponent seguretat jurídica a les dones i als metges i les metgesses que les atenen. ●

Pàgina de Comentaris i Notícies del web col·legial.

La jubilació dels metges als seixanta-cinc anys

FRANCESC FERRER,
vocal

Fer anys pot tenir avantatges per a les persones que han tingut una activitat laboral amb un alt contingut vocacional, com ho és la professió de metge, i poden retornar a la societat tot el que els anys d'exercici els han ensenyat. Per això, molts metges renuncien a una legítima jubilació i accepten continuar exercint, tot i que hagin d'abandonar càrrecs jeràrquics i responsabilitats acadèmiques als quals havien accedit ben merescudament en la majoria dels casos. Per a molts metges, la gratificació que reben de la professió amb l'estímul de la feina ben feta és suficient per continuar exercint.

Tant cert és això, per a molts companys, com ho és el desencís d'altres que han viscut circumstàncies hostils, injustament imposades al seu exercici, i que veuen en la jubilació un descans ben guanyat. Aquests mereixen igualment el respecte i el reconeixement de tots.

Però què pot passar quan no tothom dona valor a la feina dels metges actius, amb capacitat professional reconeguda i il·lusió per continuar exercint més enllà dels seixanta-cinc anys?

Una desencertada decisió de l'Institut Català de la Salut (ICS) va enviar a casa, de manera precipitada i simultàniament, 334 dels seus metges sense haver-ne avaluat l'aptitud ni tenir en compte les necessitats del sistema sanitari. Les manifestacions del COMB no van ser escoltades al febrer del 2004, quan va començar a imposar-se aquesta mesura, com tampoc després, malgrat que l'any 2006 a ningú no se li escapava que la falta de professionals sanitaris qualificats al sector públic ofegava la capacitat de resposta a la demanda creixent dels ciutadans de Catalunya, els de sempre i els nousvinguts.

La decisió de l'ICS va impedir que l'experiència i el coneixement del 80 % de metges que volien treballar fins als setanta anys es mantingués a disposició dels ciutadans usuaris del sistema públic: un malbaratament del valor assistencial i un luxe que el país no podia suportar.

El 19 de febrer del 2007 es presentava al Departament de Salut l'Informe de la Comissió d'Ordenació de la Professions Mèdiques, presidida pel doctor Miquel Bruguera, que, entre d'altres qüestions, proposa l'endarreriment de la jubilació dels metges fins als setanta anys, com una mesura per pal·liar la manca de metges que volen treballar al sistema sanitari públic. Mentre no millorin les condicions laborals i professionals a la sanitat pública a Catalunya per atraure-hi els 3,7 metges/1.000 habitants (índex que supera els de la resta d'Espanya, Alemanya, França, Portugal, Holanda i el Regne Unit, entre d'altres), que ara com ara no s'hi senten interessats, aquesta mesura seria benvinguda i eficient per eixugar el dèficit insostenible de moltes especialitats.

Que les jubilacions forçades també van ser abusives, ho ha confirmat el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a partir de la sentència publicada al febrer del 2008 que dona la raó als metges perjudicats, els quals van recórrer la seva separació del lloc de treball a l'Institut Català de la Salut.

El fons i la forma d'aquestes jubilacions forçades van obrir un conflicte que el COMB ha encarat, amb prudent saviesa i amb tota la força de la raó, defensant el valor de conservar actius, més enllà dels seixanta-cinc anys, els metges vàlids i necessaris que així ho demanin. ●

Una desencertada decisió de l'Institut Català de la Salut va enviar a casa, de manera precipitada i simultàniament, 334 dels seus metges sense haver-ne avaluat l'aptitud ni tenir en compte les necessitats del sistema sanitari